

Sajtó és Tájékoztatás

Az Európai Unió Bírósága
53/10. sz. SAJTÓKÖZLEMÉNY
Luxembourg, 2010. június 8.

A C-58/08. sz. ügyben hozott ítélet
Vodafone és társai kontra Secretary of State for Business, Enterprise and
Regulatory Reform

Érvényes a barangolásról szóló rendelet

A Közösségnek joga volt arra, hogy a belső piac érdekében korlátokat írjon elő a mobiltelefon-szolgáltatók által a barangolós hívásokért felszámított árakkal kapcsolatban

A barangolásról szóló rendelet¹ megállapítja a mobiltelefon-szolgáltatók által a valamely felhasználó által a saját hálózatán kívül fogadott és kezdeményezett barangolós beszédhívásokért felszámítható legmagasabb árakat. A rendelet a nagykereskedelmi barangolás áraira – azaz a fogyasztó saját hálózata által a fogyasztó által használt külföldi hálózat részére fizetett árra – vonatkozó plafont is előírja.

A rendeletet az EK-Szerződés 95. cikke alapján fogadták el, amely lehetővé teszi a Közösség számára jogalkotási intézkedések elfogadását a tagállamok jogának közelítése céljából a belső piac fokozatos létrehozásának, illetve működésének akadályozására alkalmas eltérések vagy esetleges eltérések esetén.

A rendeletnek eredetileg 2010. június 30-án kellett volna hatályát vesztenie. 2009 júniusában a rendeletet egy új rendelet² módosította, amely az árplafonokat az SMS-ekre, valamint az adatátviteli szolgáltatásokra is kiterjesztette, a rendelet érvényességét pedig 2012. június 30-ig meghosszabbította.

A legnagyobb európai mobiltelefon-szolgáltatók közül négy – a Vodafone, a Telefónica O2, a T-Mobile és az Orange – megkérdőjelezte a barangolásról szóló rendelet érvényességét a High Court of Justice of England and Wales előtt. Az említett bíróság azt a kérdést terjesztette a Bíróság elé, hogy a Közösség hatáskörrel rendelkezik-e a rendelet EK 95. cikk alapján történő elfogadására, valamint hogy a közösségi jogalkotó – a legmagasabb kiskereskedelmi árak meghatározásával – megsértette-e a szubszidiaritás és/vagy az arányosság elvét.

A Bíróság először is megállapítja, hogy **a rendelet** tényleges célja a belső piac működési feltételeinek javítása, és hogy azt **el lehetett fogadni az EK 95. cikk alapján**.

Ezzel összefüggésben a Bíróság kimondja, hogy az említett rendelet elfogadásának idején a nemzetközi barangolási szolgáltatások kiskereskedelmi árának szintje magas volt, a költségek és az árak közötti kapcsolat pedig nem olyan volt, mint amilyen teljes piaci verseny esetén lenne. Az árak magas szintjét az állami hatóságok, valamint a fogyasztóvédelmi szövetségek a Közösség egészében folyamatosan fennálló problémának tekintették, az e problémának a meglévő jogi keretek alapján történő megoldására irányuló kísérletek eredményeként pedig nem csökkentek az árak. Ezen túlmenően a tagállamokra nyomás nehezedett, hogy a probléma kezelését illetően intézkedéseket hozzanak. Ilyen körülmények között a közösségi jogalkotó konkrétan szembesült egy olyan helyzettel, amelyben valószínűnek tűnt a kiskereskedelmi díjak csökkentését célzó eltérő nemzeti intézkedések elfogadása, azonban anélkül, hogy ez a nagykereskedelmi díjakat befolyásolta volna. Egy ilyen fejlemény mindazonáltal érzékelhető versenytorzulásokat idézhetett

¹ A Közösségen belüli nyilvános mobiltelefon-hálózatok közötti barangolásról (roaming), valamint a 2002/21/EK irányelv módosításáról szóló, 2007. június 27-i 717/2007/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 171., 32. o.).

² A Közösségen belüli nyilvános mobiltelefon-hálózatok közötti barangolásról (roaming) szóló 717/2007/EK rendelet, valamint az elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások közös keretszabályozásáról szóló 2002/21/EK irányelv módosításáról szóló, 2009. június 18-i európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 167., 12. o.).

volna elő és megzavarhatta volna a Közösségen belüli barangolási piac rendes működését, ami a belső piac rendes működésének védelme érdekében igazolta a rendelet EK 95. cikk alapján történő elfogadását.

Másodsorban a rendelet **arányosságát** tekintve – amennyiben az nemcsak a nagykereskedelmi árak, hanem a kiskereskedelmi árak vonatkozásában is árplafonokat határoz meg –, **a Bíróság megállapítja, hogy a kiskereskedelmi díjkorlátok képesnek és szükségesnek tekinthetők arra, hogy megvédjék a fogyasztókat az árak magas szintjeivel szemben.**

A Bíróság emlékeztet arra, hogy a Bizottság a rendeletre irányuló javaslat kidolgozása előtt kimerítő vizsgálatot folytatott le az alternatívákra vonatkozóan, és értékelte az említett különféle szabályozási típusok gazdasági hatását. A Közösségen belüli barangolások hívások átlagos kiskereskedelmi díjának szintje a rendelet elfogadásának idején magas volt (percenként 1,15 EUR, a szolgáltatás nyújtásához kapcsolódó nagykereskedelmi költségek több mint ötszöröse volt), a költségek és az árak közötti kapcsolat pedig nem olyan volt, mint amilyen teljes piaci verseny esetén lenne. A rendeletben előírt díj az ezen átlagos díjhoz képest jóval alacsonyabb, és a legmagasabb nagykereskedelmi díjakhoz igazodik annak biztosítása érdekében, hogy a kiskereskedelmi díjak jobban tükrözzék a szolgáltatók által viselt költségeket.

Ezenfelül a közösségi jogalkotó jogosan vélhette úgy, hogy kizárólag a nagykereskedelmi piacok szabályozása nem vezetett volna a szóban forgó rendeletével azonos eredményre. A nagykereskedelmi díjak csökkentése nem feltétlenül eredményezi a kiskereskedelmi díjak csökkenését, mivel a szolgáltatókra nem nehezedik semmiféle versenynyomás, lévén, hogy a fogyasztók többségénél a barangolás nem játszik meghatározó szerepet a szolgáltató megválasztásában. Ezen túlmenően a kizárólag a nagykereskedelmi díjakra irányuló szabályozás nem váltott volna ki közvetlen és azonnali hatást a fogyasztóknál. A Bíróság végül kimondja, hogy az elfogadott intézkedések kivételes jellegűek, amelyeket a barangolási piacokra jellemző egyedi sajátosságok igazolnak.

E körülmények között a jelen ügyben szereplőhöz hasonló, versenypiaci környezetben érvényesülő, valamint a fogyasztók túlzott árakkal szembeni védelmének azonnali biztosítását lehetővé tevő korlátozott idejű beavatkozás még akkor is arányosnak bizonyul az elérni kívánt céllal, ha az bizonyos szolgáltatók számára hátrányos gazdasági következményekkel járhat.

A Bíróság harmadsorban a **szubszidiaritás** elve tekintetében vizsgálja a rendeletet, amely elv értelmében a Közösség csak akkor jár el, ha ugyanazt a célkitűzést a tagállamok nem tudják kielégítően megvalósítani. A Bíróság arra a következtetésre jut, hogy – tekintettel a kiskereskedelmi díjak és a nagykereskedelmi díjak közötti kölcsönös függőségre – **a közösségi jogalkotó jogszerűen vélhette úgy, hogy a belső piac zökkenőmentes működésének biztosítása érdekében közösségi szintű közös megközelítésre van szükség**, ezáltal téve lehetővé a szolgáltatók számára, hogy egységes szabályozási kereten belül működjenek.

EMLEKEZTETŐ: Az előzetes döntéshozatali eljárás lehetővé teszi a tagállami bíróságok számára, hogy az előttük folyamatban lévő jogvita keretében a közösségi jog értelmezésére vagy valamely közösségi jogi aktus érvényességére vonatkozó kérdést terjesszenek a Bíróság elé. A Bíróság nem dönti el a tagállami bíróság előtti jogvitát. A nemzeti bíróság feladata, hogy az ügyet a Bíróság határozata alapján elbírálja. E határozat a tartalmilag hasonló kérdésben eljáró más nemzeti bíróságokat is köti.

A sajtó részére készített nem hivatalos kiadvány, amely nem köti a Bíróságot.

A kihirdetés napján az ítélet [teljes szövege](#) megtalálható a CURIA honlapon

Sajtófelelős: Lehoczki Balázs ☎ (+352) 4303 5499

Az ítélet kihirdetésekor készített képfelvételek elérhetők: „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106